

Forslagsstilleren (Holstein): Den højtærede Forsvarsminister udtalte Forbavelse over, at jeg efter mine Udtalelser i Oktober Maaned ikke ønskede at tage dette Lovforslag tilbage. Jeg erklærede nemlig den Gang, at Lovforslaget fremsattes under Forudsætning af, at man fra radikal-socialdemokratisk Side vilde søge Nedrustningsforliget gennemført. Den højtærede Minister syntes saa, at Konsekvensen deraf maatte være, at jeg nu trak mit Lovforslag tilbage. Det indser jeg aldeles ikke, thi Kompromisforslaget mellem de to radikale Partier ligger oppe i Landstinget, det er til Behandling der, og det kan komme ned igen til Behandling her i Folketinget naar som helst. Det er et Lovforslag, som er til Behandling paa Rigsdagen, og som ikke er taget tilbage. Der er derfor i og for sig god Grund til at opretholde nærværende Lovforslag, hvis Forelæggelse netop var motiveret med Nødvendigheden af at fremsætte en Ripost til det udæskende Lovforslag fra Oppositionens Side. Jeg mener stadig, at en Henvisning til 1922-Ordnningen, som den er, ikke er en tilstrækkelig Imødegaaelse af Kritikken fra radikal og socialdemokratisk Side. Nej, skulde jeg tage mit Lovforslag tilbage nu, skulde det være af en helt anden Grund, nemlig den, der nu er kommet frem, men som ikke forelaa, før den højtærede Forsvarsminister erklærede, at Regeringen er sindet at rette sine Bestræbelser paa i næste Samling at forelægge et Revisionsforslag angaaende Hærordningen af 1922. Naar det er Regeringens Hensigt og Villie, kan der være meget, der taler for at tage dette Lovforslag tilbage og afvente, hvad denne Revision kommer til at gaa ud paa, om den overhovedet kommer. Kommer den ikke, vil der være saa meget mere Grund til paa ny at forelægge Lovforslaget. Kommer den, og er det en tilfredsstillende Ordning, vil der maaske ikke være Grund til at forelægge det paa ny. Men saa har jeg realiter ogsaa opnaaet, hvad jeg vilde, nemlig at fremkalde en Revision af Hærloven af 1922 med Venstres Tilslutning. Om det saa udelukkende skyldes Venstres eget Initiativ og Aktionen fra min Side ikke har det mindste dermed at gøre, vil jeg overlade den højtærede Forsvarsminister at opsætte sin Hypotese om, som jeg kan opstille min.

Den højtærede Forsvarsminister siger dernæst, at hans militære Raadgivere er lige saa fortræffelige som mine. Det har jeg aldrig bestridt og vil jeg heller ikke bestride. Men hvad jeg har hævdet, og hvad jeg vil fastholde, er dette, at hans militære

Raadgivere i 1922 i alt for høj Grad har ladet deres Raad og deres Stilling i Forsvarsspørgsmaalet diktere af øjeblikkelige politiske Hensyn og ikke af varige militære og forsvarsmæssige Hensyn. Det har mine Raadgivere derimod ikke gjort; fra deres Side gøres der ikke politiske Skridt til Siden, hverken af den ene eller den anden Art.

Den højtærede Forsvarsminister erklærer dernæst, at han med det Arbejde, der nu skal tages op i Sommerens Løb, tilstræber at faa gennemført en saa stor Forenkling i Hæradministrationen som muligt, og at han for saa vidt tiltræder de almindelige Synspunkter paa dette Omraade, som mit Lovforslag indeholder. Jeg har ikke et Øjeblik tvivlet om, at man fra Venstres Side gerne vilde gribe de Anvisninger paa Besparelser og Forenkling, som kunde anvises fra sagkyndig Side. Men Spørgsmaalet er, om man fra Regeringens og Venstres Side vil anvende de Besparelser, der kan opnaas ved Forenkling og Simplificering til, saaledes som jeg foreslaar, at forøge Hærens krigsmæssige Effektivitet, eller om man kun er interesseret i finansielle Reduktioner. Det er det, Spørgsmaalet staar paa.

Den højtærede Forsvarsminister fremhæver dernæst, at det vilde sikkert ikke komme til at betyde Forenkling og Besparelse, om man, som jeg foreslaar, oprettede et særligt Departement for Luftværnet; han mener, at et Kontor maa kunne gøre det. Nu er jeg for det første ganske enig med den højtærede Minister i, at Hærens og Flaadens Flyvevæsen saa vidt muligt bør sluttes sammen i en fælles Administration. Jeg kunde tænke mig, at det i store Lande eller i Lande, som i Hovedsagen er Landmagter, kan have teknisk Betydning at holde disse Vaaben ud fra hinanden, fordi Samarbejdet mellem dem kun undtagelsesvis kommer til at spille en militær-taktisk Rolle. Men i et Land af Danmarks geografiske Beskaffenhed og med de Opgaver, som her utvivlsomt vil komme til at foreligge i Konflikttilfælde, er der vist ikke Tvivl om, at Forsvarsministerens Tanke er rigtig: at man skal søge Hærens og Flaadens Flyvevæsen administreret under eet, fordi de i Krigstilfælde absolut maa komme til at virke i Forstaaelse og Samspil med hinanden. Derom er jeg ganske enig med den højtærede Minister, og det er der jo heller ikke noget i mit Forslag, der gaar imod. Men naar jeg har foreslaaet et særligt